

Preek over psalm 63. (eventueel erbij lezen: ps 119:161-168) **Ton de Ruiter.**

David bezingt hier een ervaring, die hij graag doorgeeft tot lering voor alle gelovigen.

De psalm begint met een sterk verlangen. Er is een gemis, een nood, een moeilijke tijd in Davids leven.

Maar er is in deze psalm ook een jubel! Het gaat van nood naar jubel.

Daarom heb ik boven de preek gezet:

IN DE DIEPTE TOCH OP EEN HOOGTE!

(We horen zingen van ervaringen in de woestijn van Juda)

David vertelt:

- 1. wat hij miste in de woestijn (1-4a)**
- 2. wat hij ging doen in de woestijn (4b,5)**
- 3. wat hij toen meemaakte in de woestijn (6-9)**

1. Wat David miste.

Boven onze psalm staat: 'Een psalm van David, toen hij in de woestijn van Juda was'. Misschien heeft hij het lied toen daar zelfs gemaakt of hij denkt hij aan die situatie terug. Laten we het een woestijnlied noemen.

Waarschijnlijk was het in de tijd, dat hij vluchtte voor koning Saul. Hij was nog geen koning. Integendeel. Hoewel hij Saul had geholpen, werd hij gezocht door Saul, alsof hij staatsvijand nummer 1 was. Een vluchteling, een vervolgte. Alsof hij allerlei kwaad in de zin had. Alsof hij koning Saul van de troon wilde stoten. Alsof hij een revolutionair was. David leed groot onrecht. Pijnlijk! Zelfs zijn vrouw Michal was hem afgenomen. En vrienden, die hem geholpen hadden werden door Saul vermoord. De priesters te Nob. David was letterlijk in de woestijn. Maar ook in symbolische zin. Wat een ellende. Vluchteling zijn, opgejaagd. Nergens een thuis. Altijd gevaar. Altijd onzeker wat de dag van morgen zal brengen. Dat is dus de "woestijnsituatie" met het daarbij passende "woestijngevoel".

Het onrecht doet pijn en geeft verdriet. Dat is ellendig. We kunnen dat wel meevoelen. Hoelang nog? De toekomst zag er niet rooskleurig uit. David huilt zijn verdriet uit naar God. O God, u bent mijn God. Help me. Kom me te hulp.

Laat me merken dat U er bent.

David zoekt hartstochtelijk naar God. Voor zijn gevoel is hij God wat kwijt. Heeft God hem verlaten?

David voelt zich als het land om hem heen: dor, droog. Het smacht naar regen. David en zijn mannen kijken ook smachtend uit naar betere tijden. Dorst hadden ze (ook wel eens lichamelijk als ze zich een tijd moesten verstoppen).

Maar ze dorsten vooral geestelijk, naar God. Waar is mijn God? Zoals we verlangen naar water, zo smacht mijn ziel naar God. O God geef een levensteken, dat U me genadig bent.

Heel herkenbaar!

We maken wel eens mee, dat er verdriet is of ziekte - hoe moet het verder?? Dan zuchten we naar God. O Here, laat ons merken dat U bij ons bent.

Je kunt je soms hopeloos voelen; triest, troosteloos. Het leven lijkt zo dor.

Ja, dan denk je wel eens aan vroegere tijden. Toen de Here voor je gevoel wel dichtbij was en je zo zegende. Toen was geloven niet zo moeilijk.

Zo kijkt ook David terug (vs 3) naar de tijd dat vrij man was. Toen kon hij gewoon naar de tabernakel als hij wilde en met brs en zrs omgaan als hij wilde en over God spreken als hij wilde. Toen kon hij in alle vrijheid met anderen God hartstochtelijk loven en prijzen (het woordje "ZO" van vs 3 legt de verbinding tussen de hartstocht die in vs 1,2 ligt).

Toen was God dichtbij voor zijn gevoel.

Maar nu - David is een opgejaagd dier; en God?? Waar is God? Er is een woestijengevoel in hem. Deze woestijn geeft helemaal geen aanleiding tot vreugde. Hartstochtelijk zucht David tot God. Wat zou het heerlijk zijn de Here weer vrij te kunnen loven en prijzen.

Wat mist David in de woestijn?.

De zekerheid dat de machtige God dichtbij is. De vervelende omstandigheden doen hem daar aan twifelen. Je ziet er zo weinig van.

Hij mist tekenen van Gods goedheid en trouw, van Gods aanwezigheid. Hij ziet en ervaart er zo weinig van. O God ik zoek U. Ik hijg naar U in dor en droog land.

En dat is verschrikkelijk voor David.

Want hij wéét dat het leven in nauwe verbondenheid aan de Here het mooiste is wat er is! Eén zijn met God. Dan durf je het leven aan. Ja, toen durfde hij vroeger met Goliath te gaan vechten als jonge man. Met God ging hij als officier van Saul op de vijanden af. Overwinning op overwinning gaf God!

Wat was dat heerlijk. Wat stond hij toen sterk! Op een rots! Dan spring je over een muur (ps 18). Dan is Gods sterkte en heerlijkheid jouw sterkte en heerlijkheid. Want je bent één met God.

Ja, David kon echt zeggen, net als Paulus in Rom 8: "als God voor mij is, wie of wat zal tegen me zijn?". God met zijn goede hulp dichtbij: dat is pas leven.

Ja, Gods goedertierenheid is beter dan het leven. (vs 4a).

Dat weet David zeker. Uit ervaring (net als Paulus later)!

Maar nu, in de woestijn van Juda? Hij mist God. Hij ziet, merkt, ervaart zo weinig van Gods hulp. Bijna wanhopig smacht hij intens naar God.

En dat is hem wel eens vaker overkomen. Ook psalm 42 zingt ervan en andere liederen. Het is blijkbaar een veel voorkomende nood voor kinderen van God.

Dat ze smachten naar God: O God, ik geloof, maar ik merk zo weinig van u. Toch verwacht ik U.

2.

Wat gaat David nu doen?

Blijft hij tobben en vragen: waar is God toch en waarom merk ik niets van zijn aanwezigheid?

Nee. David gaat iets doen in die woestijn.

Hij neemt in die nood een beslissing. **Vs 4b,5: 'Mijn lippen zingen uw lof. U wil ik prijzen mijn leven lang, uw Naam roepend, de handen opheffen'.**

Hij zegt niet: als u me redt Here, dan zal ik het doen. Nee, ook nu. En :nu ook! In de dorre woestijn, in die ellendige periode, neemt hij zich voor: ik ga de Here loven, aanbidden, roemen, "mijn leven lang", dus ook nu!

Met dezelfde hartstocht die in vs 1 en 2 blijkt, wil Hij zich nu inzetten en trainen om in gedachten en ook hardop, de Heer eer te bewijzen. Hij gaat in gebed en lied de Heer loven, aanbidden om zijn macht en Hem prijzen om zijn goedheid. Prijzen om wat God heeft gedaan in het verleden. En prijzen om zijn beloften.

David besluit om in de woestijn intens aan God te denken, om zichzelf Gods heerlijkheid voor ogen te stellen. Hetzelfde lezen we in ps 42: David preekt tegen zichzelf: mijn ziel, wat buig je je triest neer. Hoop op God; ga Hem weer lóven!

Brs en zrs, in moeiten en zorgen blijf je haast vanzelf naar de zorgen kijken en blijf je zomaar klagen en piekeren. Maar David... kóós voor een andere weg:

Laat ik juist nú - in de woestijn, nu dat woestijngevoel me bespringt - mijn aandacht op de Here richten. **Juist nu ga ik** Hem de eer geven. **Dan zal Hij** voor mijn eer waken en zorgen. En zo is mijn redding en toekomst zeker. **Laat Zijn eer mijn zorg zijn, dan zal mijn eer Zijn zorg zijn.** (2x)

Zo is God toch?!

Zo kende David de Here uit de wet van Mozes! Luister naar Mij, vertrouw Mij en Ik, de Here zal u zegenen (Deut). 'Wie Mij eert zal Ik eren' (1 Sam 2). En zo spreekt ook Jezus later: "Zoek eerst Gods koninkrijk en zijn gerechtigheid, dán zorgt uw hemelse Vader echt voor u!". David weet het ook: 'Wie lof offert en blijft offeren, baant de weg waarlangs Gods zegen gaat komen' (ps 50).

In de woestijn zegt David tegen zichzelf: **Nú God loven is belangrijker dan veel praten over mijn zorg en verdriet.** Ik wil me helemaal toevertrouwen aan God, óók nu in de woestijn. Leven tot eer van Hem, óók nu. Zo doe ik een sterk appel op God. Dan zal God vroeg of laat, mijn eer, mijn verlossing bewerken!

Verlossing. De ene keer doordat moeiten, ziekten, vijanden verdwijnen. Een andere keer doordat God een innerlijk rust, vrede of vreugde geeft die niemand kan roven. Waardoor je het lijden kunt dragen met een doel: de eer van God! Dat geeft diepe innerlijke vreugde – midden in de nood! Vreugde is er niet pas als je nood weg is. Gelovigen weten beter.

3.

Dat maakte David toen mee: Innerlijk kwam er een diepe, hemelse vreugde - midden in de woestijn.

David vertelt dat hij in de woestijn "verzadigd wordt met Gods overvloed" (vs 6). Ja, "jubel ligt op mijn lippen, mijn mond zal U loven" (er is echte hartelijke vreugde in me, *terwijl ik in de woestijn ben!*), terwijl ik 's nachts wakker kan liggen van zorg en verdriet (7). **Een diepe vreugde, in de woestijn, terwijl hij opgejaagd wordt. Zijn dorstige ziel wordt verzadigd.**

Hoe kan dat?

Vs 7: Hij denkt over God en fluistert daarbij Gods Naam. En zo komt Gods sterkte en heerlijkheid hem weer voor ogen, ook in zijn vroegere leven (t.o. Goliath, t.o. de Filistijnen; allerlei kracht van God en redding). Zo is God! En dan jubelt David, dwars door zijn dorst en tranen heen: "U bent mij een hulp geweest", en schuilend bij U ben ik veilig - ja "in de schaduw van uw vleugels jubel ik". Ook nu. Want U gaat met mij mee. Ja Heer, U hebt zelfs mijn vijanden in handen.

Jubelen in de woestijn, terwijl woestijngevoelens in je zitten. Dat is inderdaad een wonder!!!

Dat kan alleen iemand die God kent; die God vertrouwt; wedergeboren is; die echt in zijn hart anders is; die echt voor God leeft en wil leven. Wie wedergeboren is zoekt ook in de moeiten Gods eer en dan kun je en wil je Hem ook dán loven!

En dan groeit door lijden heen de band met God steeds meer; de innerlijke overtuiging en zekerheid van Gods liefde en trouw; dan proef je de kracht van de verbondenheid met God. De woestijn werd een cursusplaats voor David. Zijn geloof werd er versterkt. Hetzelfde lezen we van Jezus die ook door lijden heen tot de volmaaktheid groeide (Hebr 5:7-10). En velen hebben ervaren dat zij juist door moeiten heen groeiden in hun geloof, in hun vertrouwen op God en in het leven met Hem.

Ook David beleefde het wonder, dat mensen meer één worden met God. Dat God door zijn H.Geest in ons komt en ons vervult met zijn kracht, met zijn liefde en vreugde. 'Ik ben aan U gehecht' (vs 9 – 'Mijn ziel is aan God verkleeft' zegt een andere vertaling). David zingt van Gods machtige rechterhand, die ons echt wel vasthoudt, ook in de woestijnperioden.

Zo kon en ging ook Jezus rustig op weg naar Golgotha!

Door innerlijke overgave aan God en door je daarin te oefenen, ontvang je iets van de hemelse troost in je hart en je hoofd. Dat was ook bij Jezus de weg tot overwinning: door geloof alleen – door vertrouwen op Vader. Dan is er een vreugde die alles aan kan, zelfs de dood.

David zocht en ontving ook David in de woestijn. Heerlijk. Hij bezingt het in deze en andere psalmen.

De woestijn bleef woestijn. Hij bleef voorlopig nog vluchteling in droog en dorstig land. Maar door als wedergeboren mens zich ook in die woestijn er bewust op te richten dat lofprijzing, roem, aanbidding uit zijn mond komen - maakte hij het mee dat zijn honger en dorst naar God gestild werd.

Hij ondervond hoe God onzekerheid en twijfel wegnam. Hoe God kwam - in reactie op Davids keus om in de woestijn God toch te gaan loven en prijzen – hoe God hem innerlijk versterkte in het geloof.

En zo, "als met vet en merg verzadigd ging zijn mond ál méér vanzelf loven en prijzen".

Ja, eerst moest hij zich er toe zetten. Maar toen: 'verzadigd', vervuld van de Geest.

Dit is het wonder in de woestijn, dat psalm 63 bezingt.

Het is een wonder, ook als u en jij en ik dat mee mogen maken.

Jezus heeft ons toch ook de H. Geest gegeven en de wedergeboorte beloofd. Geloof en loof God met je leven – en je ontvangt een hart, gericht op God, ook in de moeiten!

Jezus heeft juist daarvoor ook gebeden: om die nauwe verbondenheid, de eenheid van

ons met God. Is dat ook jouw verlangen? Die verborgen, wonderlijke, geestelijke werkelijkheid, waardoor je al sterker ervaart: ja ik wil echt leven voor God in alles en in alle omstandigheden – net als David, net als Jezus! Jezus echt in mij. Heerlijk als je dat mag ondervinden. Troostrijk, bemoedigend en het geeft kracht en moed. Ja zelfs merkbaar voor anderen. Want Jezus bidt er om opdat de wereld het moge zien dat Hij in de wereld gekomen is! Dat Hij leeft en krachten geeft (Joh 17:21,23).

In de woestijn gebeurde het dat David uitriep: "In de schaduw van Gods vleugelen jubel ik" (8b).

Maar David moest, om zo te zeggen, wel zijn best doen die vleugels boven zich te zien. En al zoekend naar de eer van God, al roemend (4b en 5), begon hij die vleugels beter te zien en de schaduw van die vleugels meer te ervaren als werkelijkheid in zijn leven.

Een leerzaam lied. Een leerzame les van geloof voor in de woestijnen van ons leven. Laten ook wij, als kinderen van God, in woestijn-perioden niet vergeten het kvG te zoeken, de eer van de koning te zoeken! Het draait toch om zijn eer in uw leven?! J/m: in jouw leven?! Echt? Ja toch?

David zegt in deze psalm: doe als ik. En je zult troost ontvangen. En daarna vaak ook nog eens redding uit de woestijn, dankzij God. Maar eerst dat innerlijke – die band met God.

**Versterking van het geloof – God geeft dat vaak in een dorstig land via de weg van de bewuste lofprijzing – juist als dat loven niet vanzelf gaat.
Amen.**

Zingen ps 63:1-4